

חברות מהשיבות

סיפורי אלטיות

על-ידי

מצות סבה זוכין
לטהרת הלב,
ועל-ידי זה זוכין
לפרש שיחתו היטב לפני השם יתברך בראוי,
לדבר בכל פעם דבורים חדשים
שהם בחינת רוח הקדש
(לק"א סי' קנ"ו וסי' כ"א אות י"א)

10 "גם אני ידעתי שיש לי דיכאון, זה לא היה
חידוש. אבל מה ישב שם מאחורה? את זה
אף אחד לא סיפר לי" | תמונות חיים

12 לאף אחד אין זכות להחליש את הילדים
שלנו! | חינוך בחיך

15 רבינו נותן לנו עדשה כזו נפלאה לחיים-
שהכל נהיה מתוק! | מיזמנה של מתקרב

04 אני רוצה להתקדם ולא מצליחה, מה
עושים? | מתבוננות במעשיות

הדס במדבר

רוחות השמיים, למעלה ולמטה. והנענוע הקדוש שלהם, שנראה כמו חרב שמלהטת לכל הכיוונים, בא לעודד ולהרים את רוחנו מכל המדבריות של העולם הזה: "הקיצו ורננו שוכנת עפר, מי שלא תהיי, היכן שלא תהיי, לאיזה צד רוח מרוחות העולם שהושלכת ונפלת - אל תתייאשי!".

אנחנו יושבות בסוכה ארעית, ש'תקרתה' עשויה מפסולת גורן ויקב, ו'קירותיה' עשויים מחיצות חורקות ורועשות. ולשם דווקא, ולא לבית המסודר והנאה - מגיעים האושפזין הקדושים. ללמד אותנו את המסר הזה ממש. כאן, איפה שאת, ברכת השם איתך.

תחטפי טוב

בחלק המעשייה החדש נפגוש את אשת העני שנחטפה בתוך טיול עם חברותיה ע"י הקצין הגנרל המשול ליצר הרע. גם אנחנו נחטפנו, נחבלנו, ונעשה אתנו מה שנעשה. והתפקיד שלנו לגלות את כבוד השם שזועק מכל מקום. וכמו אותה ענייה צדקנית, להחזיק ביראת שמיים בכל מצב. לשמוע את הרמזים שיעזרו לנו להתקרב אליו יתברך. לזכור: "מכל הדברים צועק כבוד השם יתברך, כי מלוא כל הארץ כבודו... כי כבודו יתברך צועק תמיד וקורא ומרמז לאדם שיתקרב אליו יתברך, והוא יתברך יקרב אותו ברחמים, באהבה ובחיבה גדולה" (שיחות הר"ן נ"ב).

הלואי ובחג הסוכות, נרגיש את ההדס שבתוכנו, וגם בעולם הארעי, המדברי, המבלבל, נזכה לחטוף טוב בכל הכוח!

חג שמח עם הרבה התחזקות!*

חברות מקשיבות.

*את הספר "הדס במדבר" כבר קראת? ספר עלילתי חדש שמדבר מהנקודה הזו ממש. מוקדש לקוראות "חברות מקשיבות" באהבה. פרסום עליו בגב העלון.

רבינו הקדוש החשיב מאוד את בנותיו. ובפרט את בתו שרה. ומרוב שגבהה מעלתה אמר: "ומבתי שרה אין אני מדבר כלל פון שארקע שמים איך ניט" (חיי מוהר"ן תקצ"ג).

לאחר נישואיה עם הרב יצחק אייזיק עברה להתגורר בקמינטשוק, והתרחקה גיאוגרפית ממקום מושבו של אביה. רבינו כתב לה מכתב שבו מתואר איך הוא מתגעגע לקבל ממנה דיבורי חכמה ויראה. ועוד התבטא שם: "הלא את דומה שם פהדס במדבר שאין מי שיקבל ממנו ריחו הטוב...".

כשקראה שרה הצדקת את המילים האלו, מכתב ידו הקדוש של אביה, בכתה מאוד ואמרה לאנשי שלומנו שהיו שם: "מסתמא אני עכשו במדרגה פחותה ושפלה מאד כשאני מושב אותי בעיני כל פה. כי שמעתי מאבי שאמר להרב רבי נתן שלפעמים הוא מושב את אחד בעיניו ובפניו, מחמת שרואה שפאל ממדרגתו ועל-כן צריך לחזק אותו".

כולנו במדבר

מילותיו של רבי נחמן - הן מילים לדורות. וכל אחת יכולה לקרוא את המילים האלו - ולהרגיש שהן נכתבו אליה. הנחמה, מלאת האהבה, מגיעה לכל נשמה דרכן.

והרי כולנו מרגישות בזה העולם בסוג של מדבר. באנו מהאין סוף, עולם עומד ויציב, לעולם חולף כצל עובר, ארעי ומלא מהמורות. ובשביל למצוא את ההדס שבתוכנו, את הריח הטוב של הנשמה שלנו, אנחנו צריכות לעמוד קשה בחושך. לעמוד איתנות כנגד קולות מחלישים, להמשיך לחתור ולא להתייאש. ואחרי כל המאמץ... הדס במדבר. רק בעולם הבא כל נשמה תראה את גדולתה ותפארתה. כל עוד שאנחנו כאן, הכול חלקי ומוסתר ורק האמונה מחזיקה אותנו.

זמן שמחתנו

את ההדסים, כמו יתר המינים, אוגדים יחד ומנענעים לארבע

לקבלת העלון במייל,
תגובות, הערות והארות
a033134270@gmail.com

העלון מוקדש
לישועת עם ישראל
ולגאולה שלימה ברחמים

להזמנת עלונים להפצה או להזמנת מנוי אישי
בזמן חבדות מקשיבות:
03.3134.270 < שלוחה 1

לתרומות

נדרים מלוס - אור העולם
< חברות מקשיבות

בהעברה בנקאית
למס' 6987607

סניף 897 בנק לאומי 10
ע"ש עמותת "מתחברים לאור העולם"
לצ"ן עבור חברות מקשיבות

במערכת אשראי של נדרים פון:
03.3134.270 < שלוחה 2

יצא לאור על ידי
נשות ברסלב צפת

עריכה לשונית:
ר' ל' בהר - 054-846-9963

עיצוב ועריכה גרפית:
בבלום

מעשה מנשים קדמוניות

ח' וייס

וְהִיא הָיְתָה יֹרֶאת שָׁמַיִם בְּיֹתֶר

וְהִיא

מה תגדנה השכנות, מה תגדנה? יעל מתביישת ממש. מיכאל ומשה באמת הגזימו הפעם! הדי גערוניה הנמרצות עם קולות מריבתם הצעקנית ודאי פרצו לסוכות השכנות. כעת הם חודרים לליבה ומתפצלים לאלפי בנות קול מאשימות ומבושות. וְהָיוּ מְבַקְּשִׁים וּמַפְתִּים אוֹתָהּ לשקוע בשמיכת הלקאה מיואשת.

וְהִיא הָיְתָה יֹרֶאת שָׁמַיִם, וְלֹא רָצְתָה לְשָׁמֵעַ להם כָּלֵל וְהָיְתָה בּוֹכָה מְאֹד עַל שְׁשׁוֹב נִפְלָה לִכְעֵס שִׁכְזָה. אַךְ אַז, מִתּוֹךְ שְׁמִיכַת הַיָּאוֹשׁ הִיא נֹזֶכֶת בְּשִׁמִּיכַת וּבִשְׁמַחַת הַתְּקַרְבוּתָהּ אֶל צָדִיק. צִלִּיל דֶּק שֶׁל הַתְּחַזְקוֹת מִפְּלַח בֹּאחַת אֶת סִימְפוֹנִיַּת הַהִלְקָאָה. מִזְכִּיר גַּם עֲכָשִׁיו שְׁבֹאמַת הִיא יֹרֶאת שָׁמַיִם. נוֹטֵעַ בָּהּ אוֹמֵץ וְתִקְוָהּ לַהֲתַנַּעַר מִעַפֵּר עֲצֻבוּתָהּ. לַהֲעִיף אֶת הַשְּׁמִיכָה וְחֹרֶף מִבִּטְיָהֶם הַמוֹפְתִיעִים שֶׁל צֶאֱצֵאִיהָ - לַהֲעִז לַהֲדִלִיק מוֹזִיקָה שְׁמַחָה.

"נִתְחַל מִהֲתַחֲלָה, יִלְדִים! חֵג הַיּוֹם וּמִצְוֵה גְדוּלָה לְהִיטוֹת בְּשִׁמְחָה תְּמִיד!" הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שׁוֹנֵא אֶת הָעֲצֻבוֹת, וְהִיא - אוֹהֶבֶת אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ וְרוֹצֶה לַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ. כֵּן, גַּם אִם נִפְלָה. וְמָה תִּגְדְּנָה הַשְּׁכֵנֹת עַל שִׁאגוֹת הַתֵּן"כִּי שֶׁהִפְכוּ לְמוֹזִיקַת אוֹלָמִי גוֹטְנִיק, מָה תִּגְדְּנָה? שֶׁתִּגְדְּנָה שְׁחֹלֶת אֶהְבֶּה! רַק הוּא יִתְבָּרַךְ יוֹדֵעַ עַד כִּמָּה וְהִיא.

הָיְתָה יֹרֶאת שָׁמַיִם

הַחֲבֵרוֹת שׁוֹב מִחֻכּוֹת לָהּ. אוֹלֵי קוֹרָאוֹת מִתַּחַת לַחֲלוֹן 'צִירֵל, תְּבוּאִי? וּשְׁבִילִיָּה שֶׁל לוֹדִז' מִחֻכּים בְּמַתַּח לַתְּשׁוּבָה. יִתְכֵּן שְׁדוּפְקוֹת הֵן בִּלְחָשׁ 'שִׁינְדִי, שִׁינְדִי', עוֹצְרִים אֶת נְשִׁימַתָּה שֶׁל יְרוּשָׁלַיִם הָעֵתִיקָה מוֹל רוּחַ זָרָה וְאַחֲרָתָהּ. וְאַפְשֵׁר שֶׁצִּלִּיל קוֹלָן עוֹלָה מִנִּידֵי שֶׁל הַיּוֹם כִּי 'מִלְכִּי, קִבְּעֵנוּ. אֵת בֹּאֵה?'---

נָו, בֹּאמַת. מָה עֲנִיִּינִים? הָאֵם צִדִּיקֵעֵס אֵת? חָה!

אוֹלֵי זֶה לֹא מִמֶּשׁ בְּעִיטָה, הַלֵּכֶתִית, כְּלוּמֹר. אֲבָל הֵלֶב שֶׁלָּה לֹא שֶׁלֶם. וְהִיוּ מִבְּקָשׁוֹת וּמִפְתּוֹת אוֹתָהּ. וְהִיא? הִיִּתָּה בּוֹכָה מְאֹד בְּתוֹכָהּ, אַךְ עֵינֶיהָ נֹתֵרוֹת יִבְשׁוֹת. וְאֵף עַל פִּי שֶׁלָּא תוֹאֵר צִדְקָתָהּ - קוֹלָן שֶׁל צָדִיק מִפְּעַם בְּלִיכָה, מֵאֲמָץ נִקּוּדָה מִהֲסֻסֶּת שֶׁל יֹרֶאת שָׁמַיִם. אַז הִיא אוֹמֶרֶת שֶׁלָּא לֹא נִרְאָה לָהּ וְהִיא גַּם לֹא מִרְגִּישָׁה טוֹב. סוּגֶרֶת חֲלוֹן וְחִלּוּם וְשִׁלּוּם. וְאֵף עַל פִּי שֶׁלָּא מִרְגִּישָׁה זֹאת - הִיִּתָּה בָּהּ, בֹּאוּתָהּ עֵת קְדוּשָׁה, מִסִּירוֹת נֶפֶשׁ שֶׁל תִּרְנ"ט אוֹ תִּשְׁכ"ה אוֹ תִּשְׁפ"ז. וְהִיִּתָּה בָּהּ גַּם נִגִּיעָה שֶׁל שְׁמַחָה וְהָיְתָה יֹרֶאת שָׁמַיִם.

בְּיֹתֶר

קֶשֶׁה לָהּ בַּחֲגִים. אוֹלֵי מִחְכָּה הִיא לְשִׁדּוּךְ. אוֹלֵי לִילְדִים. אֲפֹשֶׁר שֶׁצֶאֱן יֵשׁ לָהּ, יִשְׁתַּבַּח שְׁמוֹ! אֲבָל הַשְּׁהוֹת אֵיתָם בֹּאחוֹ מִצִּיף אֶת חֲסִירוֹנוּתֵיהֶם אוֹ אֶת רִיחּוּקָהּ שֶׁל הַכִּבְשָׁה הַשְּׁחוּרָה. לַפְעָמִים מִמֶּשׁ לֹא מִתְחַשֵּׁק לָהּ לַהֲתַחֲזֵק. קוֹלוֹת מִבְּקָשִׁים וּמִפְתִּים אוֹתָהּ לַהֲתַמְכֵּר לַחֲלִישׁוֹת הַדַּעַת. לַהֲפַסִּיק לַהֲיִאֲבָק. אֲבָל הִיא הָיְתָה יֹרֶאת שָׁמַיִם בְּיֹתֶר. וְלִמְרוֹת שְׁעִנִּיהָ דַּעַתָּה עַד מְאֹד, מִתְאַמֶּצֶת הִיא לַחֲזֹק אֶת עֲצָמָהּ בְּכָל מָה שֶׁתּוֹכֵל. מִזְכִּירָה דִּיבּוּרִים וְתִקְוָהּ מִמְשִׁיבַת נֶפֶשׁ וְעֵלִים לַתְּרוּפָה. בּוֹטַחַת בּוֹ, יִתְבָּרַךְ, שֶׁגַּם הַפֶּרֶק הַנוֹכַחִי הוּא וְדֹאֵי חֶלֶק מִסִּיפּוֹר הַגְּאוּלָּה. וְעוֹד קֶצֶת מִמֶּשׁ - תִּתְגַּלֶּה הִיא בְּיֹתֶר!

מעשה מבערגיר וְהִיא

פרק
ד'
הטיול

וְהִיא הַיּוֹם, וְנִסְעָה אֶשֶׁת הַסּוֹחֵר עִם עֲגָלוֹת צֶב לְטִיֵּל וְלִקְחָה עִמָּה רְעוּתֶיהָ וְלִקְחָה גַּם אֶשֶׁת הָעֵנִי עִמָּהּ, וְנִסְעוּ עַל הַטִּיּוֹל וְהָיְתָה עִבֵּר אִישׁ חֵיל, אֲדוֹן שְׁקוֹרִין קִצִּין גִּנְרֵל וְקִצִּין צֶבָא גְבוּהָ, עִם הַחֵיל שֶׁלּוֹ וּפְנֵי אֶל הַצֵּד מִן הַדֶּרֶךְ בְּשִׁבְלֵהּ, וְעִבֵּר הַחֵיל וְיִרְאֵה שְׁנוֹסְעִים נָשִׁים וְצִוָּה שִׁיּוּצִיאוֹ אֶחָת מִן הַנָּשִׁים שֶׁנִּסְעוּ לְטִיֵּל וְהִלְכוּ וְהוֹצִיאוֹ אֶת אֶשֶׁת הָעֵנִי

בְּתוֹךְ אוֹתוֹ מְקוֹם עָנִי מְדַעַת שֶׁאֵלָּו, יֵשׁ חֲלָק טוֹב. גַּם כִּשְׁאֵל מְרִגִּישָׁה שֶׁמִּשְׁפָּחוֹ מוֹסִתְבָּר אֵלָּו שֶׁם, אוֹתְחֶלֶק לִכְבוֹר שֶׁזֶהוּ חֲלָק מוֹסִיפּוֹר הַגְּאוּלָּה!

וְחֻטְפוֹ אוֹתָהּ בְּתוֹךְ הָעֲגָלוֹת צֶב שֶׁל הַקִּצִּין הַגִּנְרֵל וְנִסְעוּ עִמָּהּ וּבְיָדָי אִישׁ אֲפִשֵּׁר לַהֲשִׁיבָהּ, כִּי נִסֵּעַ לַהֲלֹךְ בִּפְרֵט אִישׁ חֵיל, קִצִּין גִּנְרֵל עִם חִילוֹתָיו וְלִקְחָה וְנִסֵּעַ עִמָּה לְמִדְיָנָה שֶׁלּוֹ וְהִיא הָיְתָה יֹרֶאת שָׁמַיִם,

וְדוּקָא בִּאוֹתוֹ מְקוֹם, אֶשְׁתִּידֵּל לַחֲזִיק מְעַדֵּר מִירֵאָת שְׁמַיִם. אִיךְ אוֹכֵל גַּם שֶׁם לְעֻשׂוֹת לַהֲשֵׁם אֵיזוֹ נֶחֶם כִּפִּי כּוֹחִי וְנִדְרָגְתִּי?

וְלֹא רָצְתָה לְשָׁמֵעַ לוֹ כָּלֵל וְהָיְתָה בּוֹכָה מְאֹד וְהָיוּ מִבְּקָשִׁים וּמִפְתִּים אוֹתָהּ, וְהִיא הָיְתָה יֹרֶאת שָׁמַיִם בְּיֹתֶר

כְּמוֹהַ נְחֹת רוּחַ אֵלֵי זֹכֶה לַהֲעֻלוֹת לַהֲשִׁיט דוּקָא מֵאוֹתוֹ מְקוֹם נִחוּר! הָעֲקֵשׁנוֹת הַמִּרְגֵּשֶׁת הַזֹּאת שֶׁלֹּא מוֹכִילָה אֶת הַסִּיפּוֹר שֶׁלֹּא כֹחַ עֲמִי לַגְּאוּלָּה!

וְהֵם שָׁבוּ לְבֵיתָם מִן הַטִּיּוֹל וְהָיְתָה נִלְקָחָה הָעֵנִי הַנִּלְוָה וְהָיְתָה הָעֵנִי מִתְאַבֵּל וּבּוֹכָה וּמִתְמַרְמֵר מְאֹד מְאֹד עַל אֶשְׁתּוֹ תְּמִיד

רוצה להתחזק ואין לי כוח...

שְׁלֹם לְךָ, סוֹלִיקָה קְדוּשָׁה,
בְּקִלְ הִיטִי הַאֲחָד מִקְהָרֵי הַצְדִּיקִים. הִיטִה שֶׁאִישָׁה שֶׁבִּירְכָה כָּל
חַיֵּי נָשִׁים לְפִי סֹדֶר, וְאִמְרָה לֹא אֶחָד לְהִתְחַזֵּק בְּעֵינֵי כֹלֶהוּ הַצְנוּעוֹת
לְפִי מִה שֶׁרָאֵתָה. אֵיטִי הָיָא דִּיבְרָה עָל כּוֹחַ עֵינַיִם. אֵי חוֹשֶׁכֶת שֶׁהִגְדֹּל
אֵי הוֹלֶכֶת בְּצִנּוּעוֹת, אֲבָל יֵשׁ כּוֹחַ דְּבָרִים שֶׁאֵי מִלֹּא עֲצָמוּ יוֹדֵעַת שְׂרָצוֹי
שֶׁאֵתְחַזֵּק בְּהֵם, אֲבָל אֵינִי לִי כּוֹחַ! קִשָּׁה לִי, חֶסֶד לִי וְכוּ'... לְפָעֻמִּים
כִּשְׁאֵל חוֹלֶצֶת הַבֵּיתָה אֵי מְרִאֲשָׁה שֶׁלֹּא הִיטִי מִסְפִּיק עֲדִינָה בְּמִרְאָה
שְׁלִי וְאֵלֹא חֲלֹלָה גְּרָמִיתִי לְמִכְשָׁל. אֲשֶׁמַּח לְחִיזוֹק בְּעֵינַיִם...
סוֹלִיקָה הַקְדוּשָׁה (שֶׁסֶּה בְּדוּי. הַלּוֹאֵאִי שֶׁהִיטִי)

דווקא מהירידה- צומחת הישועה

הסיפור הזה מתרחש עם כל אחת. בכל רגע יש לנו בחירות בין טוב לרע, או בין טוב ליותר טוב... וכך כשמתחיל האדם לכוּס בעבודת ה', ואשת הבערר מנסה לרומם את אשת-העני, להיכנס למרכבת הצדיק כדי שיקרב אותו בעבודת ה', אז באים הדינים ומקטרגים, והלא טוב חוּסָף אותנו, ויש לנו פתאום חולשה נוראה וקושי לקיים את רצון ה'. אבל דווקא משם צומחת הישועה, היא נופלת למקום גרוע ולא מתפתה לעבור עברה, אלא משתוקקת לצאת מהמקום הנמוך הזה, מזה נולדו להם בנים (אורח מישור).

ואז הסוחר מגיע ושואל את העני: מדוע אתה בוכה? משמים שואלים אותך מה באמת מפריע לך? מה הדיבור של אמת שאיתו את יכולה לבוא ולהתחיל תנועה לכיוון הטוב? הדיבור שלך למשל הוא: הלוואי והייתי סוליקה. מה זה אומר? שזה היה בא לי טבעי, למסור את הנפש - את הרצון שלי, ולבטל לרצון השם? שאני רוצה להאמין שיש לי אפשרות להתקדם? שהדרך שלי יקרה גם אם בחוץ אני לא נראית כמו שהייתי רוצה? שיש לי רצונות טובים וזה מה שהכי יקר בעיני ה'?

והכי טוב, פשוט להתחיל עם אזמרה על עצמי, מה כן טוב במקום שאני נמצאת בו עכשיו? לפעמים כשאני מפסיקה לראות במה אני לא טובה ומתחילה ליצור בסיס פנימי של 'יש', של מה טוב, להיות ערה לטוב שלי ולעודד את עצמי על זה, נוצר כוח להגדיל את הטוב עוד. אם היה רואה אותך התם הקדוש היה אומר: דבש וזוקר הלבוש שלך! תחשבי מה זה היה עושה לך, דיבור שממתיק, שמאיר, ופותח את הלב לקדושה ולטוב שקיימים בך מעצם היותך.

לבכות ולזכות

בהמשך המעשייה העני יושב ובוכה על אשתו שנקלחה ממנו. כשאדם מביע צער וכאב על חסרונותיו בעבודת השם-יתברך, נכנס אליו הצדיק ומתעניין במצבו ואינו מניחו בצרתו, עד שנכמרים רחמיו ועושה מה שעושה כדי להושיעו.

וגם אשת-העני "הייתה בוכה מאוד, והיו מבקשים ומפתים אותה והיא הייתה יראת שמים ביותר". "כשאדם מרגיש שהקדוש-ברוך-הוא נמצא ואין בלעדיו, זו שלמות היראת שמים וכשמסיתים אותו לעשות נגד רצונו יתברך-אינו עושה, מפני שמרגיש שהוא ית' נמצא איתו, עימו ואצלו. וכדי לזכות להגיע לזה שירגיש תמיד את אמיתות מציאותו יתברך, על זה צריכים הרבה בכיות, לשפוך דמעות כמים כי שערי דמעה לא ננעלו. וכשאדם בוכה לפניו יתברך, הוא שובר את כל השערים, והס"א מפתים את האדם ביותר וככל שמחדיר בעצמו יותר יראה שמתיאיר רק ממנו יתברך, לא יוכלו לפתותו כי מרגיש את אמיתות מציאותו יתברך על פניו והוא מתבייש ממנו יתברך" (המהר"א ש).

והעצה להוכיח שאינה רוצה את העברה היא הבכיה. כשאדם בוכה, הוא אות וסימן שאינו רוצה לחטוא בשום-פנים ואופן. וזה נותן לה כוח לעמוד בניסיון, שהרי אשת העני יכולה הייתה לחשוב שהחלום יתגשם דרך זה שתהיה אשת היעדניאל ותתעשר. אך היא בחרה ביראת שמים - וזכתה לנצח. לפעמים דווקא אחרי ניסיון גדול, מגיע שפע גדול, וזה שאת עומדת בניסיון, זו הזכות שמביאה לך את מה שמובטח לך.

שלום לך, סוליקה קדושה,

בדור שלנו, לשאול שאלה כזו ולהתגעגע למסירות נפש של אימותינו, זה כבר יקר מאוד בעיני השם. גם אם את עדיין לא רוצה, אלא רוצה לרצות... בואי נתבונן יחד במעשייה ונחזק את הרצון יותר.

החטיפה

במעשייה שלנו אשת הבערר לוקחת את אשת העני לטיול. הן נוסעות בעגלת צב-מחופה ומכוסה, הכול צנוע וכשר. אבל אז, עובר שם קצין צבא "ופנו אל הצד מן הדרך בשבילי", הן נותנות לו לעבור, שגם זה מעשה של עדינות וצניעות. למרות הכול, הוא מנסה לצוד אחת מהן. אשת הבערר מנסה לחזק ולרומם את אשת העני, כדרך הצדיק שיורד ומדבר עם בני אדם שיחת חולין כדי לקרב אותם להשם-יתברך. דווקא אז מתעורר קטרוג, למה שתזכה למעלות כאלה? ובא היעדניאל (מידת הדין) וחוטף אותה.

לראות שאני צריכה להתקדם במשהו ולא מצליחה - זה מצב מחליש. שרה אמנו, לאחר שנלקחה לבית אבימלך קיבלה פיצוי כספי: "הנה הוא לך כסות עיניים", ולמה? כי עצם המבט לוקח מהאישה את הכוח שלה, והיא חוזרת הביתה מרוקנת. היעדניאל הוא הס"מ, היצר-הרע, המנסה לצוד את הנשמות החלושות המכונות 'נשים' ('נשים' מלשון 'נשני כוח') ודרכו היא 'הפרד ומשול'. לא לחינם אמר רביה"ק: "רק החזיקו עצמכם יחד", כשאנחנו יחד בעגלה של הצדיק, הוא לא יכול לגעת לרעה באף נשמה. לכן מומלץ לשמור על נקודת חברה, להתחבר לקבוצה או לדמות שאפשר לדבר איתה בעבודת-השם.

לשליחת שאלה ולתגובות: 0527161339@gmail.com

תכילה לשמחה מליקוטי תפילות

מֵלֵא רַחֲמִים, בּוֹרֵא רְפוּאוֹת, אֲדוֹן הַנִּפְלְאוֹת חֲדוֹת יְשׁוּעוֹת יַעֲקֹב. תָּן שְׂמֵחָה בְּלִבִּי, כִּי אֲתָה יוֹדֵעַ תַּעֲלֹמוֹת לֵב, וְאַתָּה יוֹדֵעַ בְּכֻמָּה דְּרָכִים וּבְכֻמָּה תַּחְבּוּלוֹת מִתְגַּבֵּר הַבֶּעַל-דְּבָר וְחִלּוֹתָיו עֲלֵינוּ בְּכָל עֵת, לְהַמְשִׁיךְ עֲצָבוֹת חָס וְשָׁלוֹם עֲלֵינוּ, וְהוּא בְּתַחְבּוּלוֹתָיו עָרֵם יַעֲרִים הוּא וּמְרֻמָּה אוֹתָנוּ, וּמִתְלַבֵּשׁ עֲצָמוֹ בְּמִצּוֹת, עַד שֶׁנֶּדְמָה לָנוּ שֶׁיֵּשׁ לָנוּ עֲצָבוֹת מַעֲוֹנוֹתֵינוּ, וּבְאַמָּת בְּכָל זֶה הוּא פּוֹרֵשׁ דָּשֶׁת לְרַגְלֵינוּ. כִּי כִּבְר לְמִדָּתָנוּ שֶׁעַל־זֶה צָרִיכִין לִיחָד שְׁעָה אֶחָת בַּיּוֹם, לְשַׁבֵּר לִבְנוּ וּלְפָרֵשׁ שִׁיחֲתָנוּ לְפָנֶיךָ, עַל כָּל מָה שֶׁעָבַר עֲלֵינוּ, אֲבָל כָּל הַיּוֹם כָּל צָרִיכִין לְהִתְחַזֵּק בְּשִׂמְחָה, וּלְהַקְרִיחַ עֲצָמָנוּ בְּכָל כּוֹחוֹתֵינוּ לְבֹא לְשִׂמְחָה גְּדוֹלָה שְׂהוּא עֵקֶר קִדְשֵׁת יִשְׂרָאֵל. עַל-כֵּן רַחֵם עֲלֵינוּ לְמַעַן שְׂמָךְ, וְהוֹדִיעֵנו אוֹרְחוֹת חַיִּים שֶׁנִּזְכָּה לְהִבִּין וּלְהַשִּׁיג הַדְּרָכִים וְהַנְּתִיבוֹת וְהַשְׁבִּילִים וְהַעֲצוֹת הָאֱמֵתִיּוֹת אֵיךְ לְבֹא לְשִׂמְחָה תְּמִיד, וְתַעֲשֶׂה אֶת אֲשֶׁר בְּחֻקֶּיךָ אֵלֶיךָ וְאֵת מִצְוֹתֶיךָ אֲשֶׁמֶר בְּשִׂמְחָה וּבְטוֹב לִבָּב מְרִב כָּל, עַד שֶׁאֲזַכָּה לְשִׂמְחָה שֶׁל עֲתִיד (ליקוטי תפילות תפילה כ"א אות רפ"ו).

עולה ומעלה משיבת נפש סימן ט'

את לא לבד!

בסעיף ט' רבינו מגלה לנו שהעבודה שאנחנו עושות בחיינו - היא חלק מהעבודה של עם ישראל כולו. מה שעובר עליי ומה שאני עושה עם זה, משפיע וגם מושפע מהעבודה הכללית בעם ישראל. רבינו מגלה לנו שיש לנו, כל עם ישראל, מלחמה משותפת עם היצר הרע. ועצם הידיעה הזו שאנחנו לא לבד ושמה שעובר עלינו הוא אישי אבל גם כללי, יכולה לתת לנו כוח וחיבור אחד לשני, ולתכלית של כל העולם הזה ומלחמותיו.

לכל אחת מדרגה משלה

עוד מגלה לנו רבינו שאי אפשר לשני בני אדם לעמוד במדרגה אחת. הטבע הרוחני אומר - שאחד מעלה את השני. עלית עלייה? עשית טובה לעצמך וגם לחברתך שעלתה יחד איתך.

כְּשֶׁמִתְחַזֵּק וּמִשְׁבֵּר הַמְּנִיעוֹת וְכו' וְכָל פֶּעַם עוֹלָה לַמְּדִרְגָּה הַשְּׁנִיָּה הַגְּבוּהָה יוֹתֵר לִפִּי בְּחִינָתוֹ, בְּזֶה עוֹשֶׂה טוֹבָה גַם לַחֲבֵרוֹ שֶׁהוּא עוֹמֵד בְּאוֹתָהּ הַמְּדִרְגָּה שֶׁהוּא נִכְנָס בָּהּ עִתָּה, כִּי חֲבֵרוֹ יוֹצֵא מִמֶּנָּה וְעוֹלָה לַמְּדִרְגָּה יוֹתֵר עֲלִיוֹנָה, כִּי אִי אֶפְשָׁר לִשְׁנֵי בְנֵי אָדָם שֶׁיַּעֲמִדוּ בַּמְּדִרְגָּה אַחַת וְזֶה בְּחִינַת הַרְמָה, מֶה שֶׁאֶחָד מֵרִים וּמִגְבִּיהַ אֶת חֲבֵרוֹ...

יוצאת מהכלל? יוצאת מהמדרגה ושותפה בכלל!

דעי שכשאת מושכת את עצמך כנגד כל המניעות, המחשבות, הבלבולים והתאוות - את עושה דבר משמעותי, אפילו שנראה לך לפעמים שמה שאת עושה אינו חשוב לאף אחד. דעי לך שהעבודה האישית שלך יכולה לעשות טובה נצחית ליהודי אחר ולהשפיע לטובה וברכה על כל עם ישראל.

זכרי את הכלל: כשאת יוצאת מהמדרגה היותר נמוכה את עושה עבודה יוצאת מהכלל, ומשפיעה על כל עם ישראל. חזקי ואמצי! המשיכי בעבודתך האישית והכללית להתקדם מדרגה לדרגה. אשריך! אשרינו שזכינו בך!

"וְחִטְפוּ אוֹתָהּ
בְּתוֹךְ הָעֵגְלֹת
צֵב שֶׁל הַקִּצִּין
הַגִּנְרָל וְנִסְעוּ"

חִטְכָּתִי

רָגַע שֶׁל פִּיקָס
רָגַע שֶׁל אִיקָס
רָגַע שֶׁל נַחַת
רָגַע לֹא מִנַּחַת
זְמַן שֶׁל מִתַּח
אוֹ עֲשִׂיהַּ בְּשִׁטָּח
יָחַד מִשְׁפָּחָתִי
אוֹ ג'וֹנָגֵל אִמָּתִי
בְּכָל מֶה שֶׁעֲבַרְתִּי
נִצַּח הַרוּחָתִי
כָּל הַטוֹב שֶׁאֶסְפָּתִי
חֲטָפָתִי, חֲטָפָתִי!

ה'פאוולאע' שלי

נשים מספרות על התחזקות בהמתנה

סמוך לפטירת רבינו הקדוש בח"י תשרי תקע"א, כשתלמידיו עומדים סביבו, ביקש רבינו מהתלמיד הנאמן, רבי נתן, להוליך אותו מכיסאו ולהשכיבו על מיטתו. כשעשה זאת רבי נתן, הנחה אותו רבינו: "פאוולאע פאוולאע", כלומר, לאט לאט.

כאשר שמע את הדברים, תמה רבי נתן: 'מדוע הוצרך לומר זאת רבינו? ברור הדבר שבמצבו יניח אותו לאט? מיד למד רבי נתן: יש כאן צוואה ודרך חיים שרבינו הקדוש רוצה להנחיל לנו לדורות. גודל מעלת ההמתן והסבלנות הנצרכים בכל צעד בחיינו.

להמתין. מי אוהבת להמתין? לחכות כשאין לך מושג מתי הציפייה תתממש? לקוות למרות שהיא אש מנסה לפלוש עמוק לתוך הנפש? אתנו שלוש נשים מיוחדות, שיספרו לנו סיפורי 'פאוולאע' מסעירים ומרגשים, שהסתיימו, איך לא, בישועה מתוקה. בואו להמתין בסבלנות.

הפאזאע שלי - להמתין רק עם תפילות

הסיפור של עינת הוא סיפור אמונה בן דורנו. כזה שתמיד עושה טוב על הלב. סיפור ישועה בפרי בטן. אבל המיוחד בסיפור שלה - זו ההשתדלות, או יותר נכון - חוסר ההשתדלות בענייני העולם, וההליכה אחרי בעלה.

עינת, שתפי אותנו בהמתנה שלך?

הבן שלי הגיע שלוש שנים אחרי החתונה. עברנו גל המתנה שאפשר לקרוא לו סביר. אבל אחרי שהוא נולד ושוב גל המתנה חדש היתמר - ארוך יותר, מפרך יותר, ומייאש הרבה יותר - היה לי קשה באמת. הרגשתי שאני רוצה לעשות השתדלות. הסביבה גם היא שידרה לנו: די, קומו ותעזרו לעצמכם! בעלי לא רצה בשום אופן. רבינו אמר להתרחק מהרופאים ועיקר ההשתדלות זאת התפילה. קיבלתי את דבריו באמונה. אבל ההמתנה הזאת הייתה קשה ממש. אחרי חמש שנים שוב ביקשתי להשתדל. בער לי. והוא שוב חיזק אותי בהשתדלות האמיתית שנדרשת לכל הממתנים - רק תפילה! פתאום קלטתי משהו.

אם הייתי עושה השתדלות טבעית, הייתי עושה זאת בשיא הרצינות, עם כל מסירות הנפש הנדרשת. גם אם היו מבקשים ממני דברים קשים ומרים - הייתי מסכימה, ולו בשביל הסיכוי שאזכה לילדים.

אז למה בהשתדלות בתפילה - אני מתפללת חצי חצי כזה. מאמינה ולא מאמינה? פתאום הבנתי שכל השנים אני אומרת לעצמי: עיקר ההשתדלות זו תפילה, אבל התפילה שלי כזו חלשה וקטנה. כי האמונה שלי חסרה! אמרתי לעצמי: את הולכת להאמין בתפילה שלך בכל הכוח! חיפשתי לעשות משהו מעבר בעניין התפילה. משהו של מסירות נפש. פתחתי כלבו לישועות. ראיתי שם דיבור של רבינו מספר המידות:

השירות והתשפחות, שאומרים קדם אור היום, הוא סגלה לבנים. גם לאשה שנחסר חלבה. גם לאשה רעה שהיא פקסנית (ספר המידות בנים)
התלהבתי. לא הכרתי את הדיבור הזה, לא ידעתי שהוא סגולה לבנים. החלטתי שאני הולכת להגיד את התהלים של אותו היום - קודם אור היום! לקבל על עצמי ארבעים יום של שירות ותשבחות לכבוד מלכו של עולם. כיוונתי את השעון לשעה לפני הזריחה, קמתי בסביבות שלוש וחצי-ארבע, נטלתי ידיים, פסעתי חרש בעולם הישן עדיין, אמרתי ברכות השחר, ואחר כך התחלתי באמירת התהלים. בשבתות התחננתי לבוא עולם שיעיר אותי... שלא יקטעו להם ארבעים היום... והייתה סיעתא דשמיא עצומה - התעוררתי לבד!

מדהים, ארבעים יום מאתגרים בהחלט מצאת לך!

זה באמת מעל הטבע. הייתי רגילה לקחת ארבעים יום של כל מיני דברים, והרבה פעמים היה קשה לי מאוד להשלים אותם. אז ארבעים יום שכוללים שבירת שינה? אבל מה את חושבת? היצר הרע, שראה את ההתחזקות שלי, את המתקנות שהייתה לי בתפילות ואת התקווה שניצתה לי בלב - רצה לערער אותי. באמצע הארבעים יום קיבלתי טלפון מחברה מתחילת התשובה. היא התחילה בנחמדות. מה נשמע, ומה שלומך. כשהגענו לסעיף של - 'וכמה ילדים יש לך...?' וסיפרתי שיש לי בן יחיד, התחילה זו לחנך אותי בענייני השתדלות.

'איך את לא הולכת לרופאים! איך את לא עושה כלום! זו ממש הפקרות' היא נכנסה ממש לארבע אמות שלי, מערערת אותי על הרצון של בעלי שלא ללכת לרופאים. אני עושה כל כך הרבה השתדלות לשמור על השלום, להתחזק באמונה, ועכשיו אני בארבעים יום של תפילות... מה היא רוצה מחיי? זה היה כואב כל כך. ניסיתי לענות לה. לספר לה על בבא בן בוטא שהבטיח לאישה שכבידה את בעלה - בנים גדולי עולם, לספר לה שככה השם

מנהיג אותי, וכל אחת תעשה כפי שהשם מנהיג אותה, לא אמרתי לאחרות לא לעשות השתדלות. אבל שום דבר לא נכנס לאוזניה. להפך. הטיעונים שלה הפכו לחוצבי להבות.

בשלב מסוים, לא הייתי מסוגלת יותר. מלמלתי התנצלות וניתקתי את השיחה. מרגישה את הביזיון מחלחל בתוכי, נספג בעצמות. דווקא עכשיו כשקיבלתי על עצמי משהו של מסירות נפש? כזה מן ניסיון? וכבר אמר לנו רבינו שאנשים הם קשים יותר מהיצר הרע בעצמו...

איך התגברת על זה?

השם עזר. בלעתי את הביזיון, והמשכתי להתפלל. בזכותו אפילו דמעות הצטרפו לתפילה הזו... ותוך כדי הארבעים יום הגיעה הילולת רבי שמעון בר יוחאי. זו הייתה שנה ראשונה שלנו בבית שמש. עד אז גרנו בצפון, והיינו מגיעים בקלות למירון. עכשיו זה היה מורכב הרבה יותר. הרגשתי שלמרות המרחק - אני חייבת להיות. באותו הזמן גם קראתי סיפורים איך רבי שמעון נולד. אמו, שרה, הייתה עקרה, ובזכות הדמעות ששפכה עליו - היא זכתה בו. אני גם רוצה לבכות, להתפלל, לפעול בתפילה שלי! אני חייבת להגיע...

במקפא מצאתי שנשארו לי ח"י צלעות של כבש מפסח. בעלי החליט לקחת אותם לרבי שמעון בתור ח"י רוטל. זה יהיה הח"י רוטל המהודר שלנו. הוא היה צריך לנסוע לפניי למירון, חשבת שיהיה לי סידור נוח להגיע, אבל התברר ברגע האחרון - שאין לי איך לנסוע. רק אוטובוסים מייגעים. אני, הבן, המזוודה והח"י צלעות של הצדיק... איך נעשה את מסע הקודש הזה ונגיע שפויים? מאוד לא פשוט לי להיטלטל באוטובוסים ועוד בלי עזרתו של בעלי...

'זה חלק ממסירות הנפש שלך, מההשתלות האמתית' חיזקתי את עצמי. וקיבלתי כוחות. אחרי תלאות ומעברים, כשאני נסחבת עם כל הכבודה, הגענו מאוחר בלילה למירון, בליל ההילולא. רק רציתי להתפלל... השכבתי את הבן שלי לישון ליד, והתיישבתי להגיד את התהלים יחד עם תפילות על זרע קודש, אמרתי ואמרתי עד הזריחה. בבוקרו של יום, למרות התשישות, הרגשתי אור כזה גדול מהתהלים אצל הצדיק... הרגשתי שהצדיק מעלה את התפילה שלי. ויש שומע!

מיד אחרי ל"ג בעומר, עדיין בתוך הארבעים יום - נפקדתי. כמובן שהמשכתי אותם עד תום מתוך הודיה ותפילה על העתיד.

והישועה? בת מתוקה ומיוחדת שמשמחת את ליבנו מאוד. אני עכשיו בגל השלישי של ההמתנה. אבל כבר ראיתי בחוש - יש שומע. שנזכה להאמין בכוח של התפילה שלנו, לפעול, ובזמן ההמתנה - לחזק את האמונה שלנו, לדעת שהשם אתנו בתוך הניסיון ממש.

הפאזאע שלי - להגיע לרבינו בלי חובות

הסיפור של פייגי מבית שמש הוא אחד הסיפורים שגורמים לך לרצות להצמיח כנפיים ולטוס אל הצדיק הזה, שאצלו כל האבדות.

פייגי, ספרי על ההמתנה שלכם?

הסיפור שלנו הוא השתלשלות עצומה של השגחה פרטית. באותו הזמן היינו דחוקים כלכלית ועם חובות גדולים להוצאה לפועל. הבנק תבע אותנו ועשה לנו צו עיכוב יציאה מהארץ. הצמצום ליווה אותנו לכל מקום. אף אחד לא ידע על כך. מבחוץ המשכנו לחייך כרגיל, רק בפנים התפללנו המון להשם על פרנסה... בעלי צעק ביערות שיזכה להגיע לאומן בלי חובות... אבל פתח ישועה לא נראה באופק. להפך. נראה שהמצרים רק הולכים וגוברים.

לפני ראש השנה בעלי היה בכיסופים נוראים להגיע לרבה למרות חיסרון הכיס. 'אני לא יודע מה יישאר ממני אם לא אטוס', אמר. בשנה הקודמת, הייתי יולדת טרייה מדי, כמה ימים לאחר לידה,

'את רואה? אין טבע!' צהלתי על כבודי האבוד, ועל כבודה של חסידות ברסלב כולה. לא בררתי עדיין את טיב הנס, העיקר שהוא כאן. וירדתי בתחנה הראשונה, תופסת אוטובוס חזור.

יו... אני במתח, אז מה היה הנס?

ביישוב שהתגוררנו אז היו עוד זוג חברים שחיכו כבר חמש שנים לילדים. הם היו אנשים אמידים. בעוד בעלי היה שרוע על הספה, הוא שמע דפיקות בדלת. אפילו לא היה לו כוח לקום. הוא צעק לחבר שייכנס. 'כהן, מה איתך? אשתי פתאום נתקפה בחוסר רגיעות מוזר ושלחה אותי לבדוק מה איתך, אני רואה שהיא צדקה! הוא ראה את בעלי שרוע על הספה בחלישות. 'אני פה, יש לי עיכוב יציאה, לא יכול לטוס לרבינו...'

'בוא איתי עכשיו להוצאה לפועל!' אמר החבר. 'הם לא יבטלו, הם רוצים המון כסף, החזיר בעלי.'

'בוא איתי, החבר היה נחרץ ובעלי קם, הם נסעו והגיעו באחת ועשרים למשרד, עשר דקות לפני שנועלים שערים. 'מה צריך לעשות בשביל שחבר שלי יטוס לאומן?'

'לשלם עשרים ושש אלף' הייתה התשובה. החבר, בלי להתבלבל, הוציא כרטיס, שילם וקיבל מסמך חתום - החוב מבטל! אחר כך הם הלכו לדרך צדיקים וסגרו כרטיס טיסה אחרון לאומן... אין יותר כרטיסים! בזכות שהכסף נשמר לו (כזכור, בזכות 'הטעות' של סוכנת הנסיעות) היה לו כרטיס. 'איך אחזיר לך? בקושי מאה שקל בחודש חוב אני משלם, אז כזה סכום?', 'היה בסדר', אמר החבר, 'אנחנו נסתדר'.

בלילה בעלי חלם חלום. בחלומה הוא מנסה להוריד ממקום גבוה פרפר. מנסה ומנסה עד שהוא תופס אותו. למחרת החבר מגיע שוב. הוא מחכה בחצר לבעלי שיחזור ממנחה. איך שבעלי חוזר, הוא הופך כוס שלו: 'כוס גימטריה אלוקים, אלוקים זה מידת הדין, ופרפר בקבלה מסמל נפש. עזרת לי - על פי הדין זכית לנפש. אתה תזכה לילדים! הם התחילו לשיר ולרקוד 'אומן אומן ראש השנה' בשמחה עצומה. ואז בעלי אמר: 'בוא נעשה שטר, שהחוב יהיה כתוב, ואחזיר לך לאט לאט'.

יהיה כתוב, ואחזיר לך לאט לאט. היה זה החבר שהיה באורות של ממש ענה: 'כל הסכום הזה הוא מתנה שלנו. פדיון נפש שלנו לצדיק! דיברתי עם אשתי, וזה סגור. הסכום הזה מתנה לרבינו'.

בעלי היה פשוט בהלם. הוא נסע לאומן, התרפק על הפרוכת ובכה את נשמתו. ישועת השם כהרף עין! הוא המתין! קיווה, ציפה, למרות רגעי המשבר, תמיד האמין שיכול לקרות נס. והנס קרה! הוא הגיע לאומן בלי חובות. בדיוק כמו שצעק ביערות...

איזה סיפור! מדהים!

זה לא הכול. השם ראה את מסירות הנפש של כל הנוגעים בדבר

בלילה בעלי חלם חלום. בחלומה הוא מנסה להוריד ממקום גבוה פרפר. מנסה ומנסה עד שהוא תופס אותו. למחרת החבר מגיע שוב. הוא מחכה בחצר לבעלי שיחזור ממנחה. איך שבעלי חוזר, הוא הופך כוס זכוכית על פרפר שרפרף שם. ואומר לחבר שלו: 'כוס גימטריה אלוקים, אלוקים זה מידת הדין, ופרפר בקבלה מסמל נפש. עזרת לי - על פי הדין זכית לנפש. אתה תזכה לילדים! הם התחילו לשיר ולרקוד 'אומן אומן ראש השנה' בשמחה עצומה. ואז בעלי אמר: 'בוא נעשה שטר, שהחוב יהיה כתוב, ואחזיר לך לאט לאט'.

והוא נשאר בארץ. עכשיו זה היה בלתי אפשרי שלא להיות בהכרתה הגדולה.

בשארית כספנו קנינו כרטיס אצל שרית, חברה שלי, שלפרנסתה עבדה כסוכנת נסיעות. מתעלמים מצו עיכוב היציאה שמאיים לנעול את שערי הארץ בפני בעלי. יום לפני הנסיעה, שרית התקשרה אליי: 'מה עם הצו, סידרתם אותו?' ביררה. כששמעה ששום נס לא הניס את הצו משמי חיינו, עברה לפסים מעשיים. 'פייגי, אנחנו חברות טובות, כואב לי עליכם... אם לא הצלחתם לסדר את זה עד עכשיו, מה הסיכוי שיטוס? בואי נבטל את הכרטיס. תקבלו שבעים אחוז מהתשלום בחזרה. שלא ילך הכסף לפח!'

'אני לא מבטלת!' אמרתי לה נחרצת. 'הכסף ילך פדיון לרבינו. אנחנו את שלנו עושים! מתקדמים לקראת הנסיעה, ומהשמיים ירחמו'.

שרית, ברסלבית יקרה שמתנסה בניסיון עקרות לא פשוט, בירכה אותנו שנראה ניסים, וכך נסגרה השיחה.

נו, הוא הצליח לטוס?

סבלנות! ביום הטיסה, ליווייתי אותו לטרמינל עם שני תינוקות. רעדתי מרוב מתח. הגענו לצ'ק אין, שנינו פחדנו מהבושות שכנראה יהיו מנת חלקנו בביקורת הגבולות... לא חשבנו שכבר בצ'ק אין תתחיל ההופעה... 'תקשיב אדוני, אני לא רואה שום כרטיס. כתוב שהוא מבטל!' אמרה הפקידה ביובש. הסתכלנו אחד על השני. מבוטל? שרית אתמול רצתה לבטל, אבל סיכמנו שלא. מה קרה?

'שרית, מה עשית לנו!' שמעתי את עצמי צועקת עליה בטלפון, מספרת לה שהכרטיס מבטל, והרי אמרתי לה שלא תבטל! 'אוי! התכוונתי לבטל את הביטול, ומשהו השתבש כנראה. תחזרו הביתה, הכסף נשמר. מחור בבוקר תהיה לו טיסה אחרת! זו האשמה שלי, ולא יורידו לכם שקל על זה'.

חזרנו הביתה. 'אני הולך ליער', בעלי היה מיואש. השתלשלות העניינים לא נראתה מבשרת טובות משום כיוון. שש שעות התבודד לו שם ביער בלי הפסקה. מבקש רק שני דברים: אומן, ובלי חובות. בבקשה... כשחזר נשכב על הספה ודכדוך השתלט עליו. כולם טסים... והוא כאן לבדו מי יודע

מה יהיה... הייתי צריכה לצאת למקום לימודי. עזבתי אותו ככה. 'אם יש חדש, תעדכן, אחזור מיד'.

בדרך ללימודים התווכחתי עם חברה משכילה כזו, שטענה 'את רואה, ברור שהמהלך שלכם היה שגוי, ככה זה בברסלב, לא הולכים עם שכל ובסוף נתקעים בקיר' טענה. אני לעומתה שפעתי דברי אמונה: 'אין טבע, יש רק ניסים, השם יכול להפוך משולש למרובע'. אבל למרות שניסיתי להתחזק הרגשתי כיווץ בלב. אבא, כמה ביקשנו, חיכינו, התחננו... הרמתי עיניים לשמיים ופשוט ביקשתי ישועה. עוד כמה דקות של תפילה, ואז זה קרה. הטלפון צלצל. בעלי שם.

'אני נוסע לאומן- תחזרי הביתה! היו ניסים!'

- והייתה פקידת עקרות גדולה! אשתו של החבר העשיר ילדה את נחמן בראש השנה הבא. וסוכנת הנסיעות? ילדה את פייגי בסוכות. טוב להודות להם!

הפאוולאע שלי - זיווג הגון משורש נשמתי, לא פחות!

שרה מצפת חוזרת איתנו למסע השידוכים המפרך שעברה. להמתנה שנראה שלא תסתיים לעולם, ולישועה שהגיעה - דווקא כשהשליכה יתבה על בורא עולם.

שרה, ספרי לנו על מסע ההמתנה שלך?

חזרתי בתשובה, נכנסתי למדרשה, ומהר מאוד התחיל שלב השידוכים. היינו, מסע מפרך ומייגע. כל בעלת תשובה כמעט מתנסה בו. את רק עברת לעולם אחר, עוד לא מבינה מי נגד מי, כולך פחדים ובלבולים, ועכשיו למצוא זיווג? השידוכים ששידכו לי היו כל כך לא קשורים אליי... כמעט התייאשתי. ואז עלה שידוך שעשוי להתאים. בעל תשובה, עם רקע דומה ורצונות דומים. ניסיתי דרך מכרים משותפים. הם הציעו לו, אבל הוא סירב.

לא רוצה? לא צריך. המשכתי במסכת השידוכים הכושלת. אחרי כמה חודשים שלחתי שליחים אחרים לנסות שוב. הייתה לי הרגשה חזקה שזה יכול להתאים. 'לא מעוניין' אמרו. זה היה ביזיון צורב, בלעתי אותו, והמשכתי לעוד הצעת שידוך שלא צלחה. אחרי תקופה, אזרתי אומץ וביקשתי שינסו להציע לו שוב. נחשו מה? הוא שוב סירב.

הייתי מפורקת. איזה ביזיון ואילו ניסיונות! באותו הזמן לפני שהלכתי לישון הייתי עושה טקס שלם של תפילות עבור הישועה שלי. הדלקתי נרות לצדיקים, התפללתי, התחננתי שישמעו אותי בשמיים. הפעם התפרקתי לי מול הלהבות המרצדות. 'השם אני סיימתי!'

סיימתי לגמרי עם השידוכים האלו! תשלח לי רק את מה שמתאים לי, אל תביא לי את הדברים המביישים האלו עוד... אנא... וגם, נזכרתי בשידוך שדחה אותי שלוש פעמים, 'שאשכח מהשידוך הזה. מה שלא קשור אליי, אני לא רוצה לזכור בכלל!'

התפילה הזו הרגיעה אותי, אמרתי את שלי, בכיתי, והרפיתי. אני בידים של השם והוא יעזור!

למחרת התקשרה חברה. 'אפשר להציע לך מישהו?' אמרה בחגיגות. 'אני בהפסקה' עניתי לה. 'לא מסוגלת לשמוע על אף שידוך עכשיו'. הייתי שלמה עם זה. לא בכוח ולא בחיל כי אם ברוחי אמר השם. האינטנסיביות הזו בשידוכים יכולה להוציא בן אדם מדעתו.

'אבל השידוך שרצית - מעוניין. הוא מציע את עצמו'.

בום. השידוך הוא? איך יכול להיות?

'אבל אמרתי להשם שאני לא! אני ממתנה בסבלנות. אני רק עם השם, אז מה פתאום...?' התבלבלתי לגמרי. האם זה עוד ניסיון, או פתח ישועה? לא ידעתי להחליט. אבל החברה לחצה. ואנחנו נפגשנו פעם אחת. בפעם השנייה סגרנו וורט.

ברור היה לשנינו שהשידוך הזה הוא שידוך האמת. זה האיר כל כך, שלא היינו צריכים יותר משתי פגישות. זיכינו להקים בית נאמן. להתקרב יחד לרבינו. היום יש לנו משפחה ברוכה ב"ה.

מה המסר שאת רוצה לתת לקוראות מהסיפור שלך?

ברגע שאת לא פועלת, שאת ממתנה באמת לישועת השם - הדלתות נפתחות. 'הרפו ודעו כי אני השם'. השם חיכה שאהיה במקום הזה של אמונה, שאפרוש מהחיפוש האינטנסיבי, מהמרדף, ואז הוא נתן לי בדיוק את מה ששייך לי.

עכשיו בסוכה, עם הדפנות הארעיות, שמספרות לנו על אפסות העולם הזה, נקבל כוח אמיתי 'פאוולאע' של החיים האלו, לחכות בסבלנות ולהאריך אף על כל מה שעובר עלינו! אמן!

טל המורה לשמחה

והשוקולד הזה יביא אותי לתהומות 'מתוקות' ומאכזבות בתהליך בריאות שמורכב מנפילה ותקומה.

כשנבין שיש אפשרות לחטוף חטיף של 'עשני כרצונו' ולהתמלא בכיסופים ואהבה לבורא עולם ובזכות זה נאהב גם את עצמנו. מהלך שבו כל בוקר כשתגיד 'עשני כרצונו' תזכרי שככה בדיוק הוא עשני וזה כרצונו, עם העצבנות הזו, עם החיבה למה שלא מטיב איתי, עם המילים המיותרות ועם החשיבה הלא תומכת. נכון, גם עם היצירות הזו, עם נקודת המבט המיוחדת שלי, עם הנקודה היהודית שתמיד מחוברת ותמיד טובה.

מחר בבוקר בברכות השחר כשתגיד 'עשני כרצונו' תהיה לך הזדמנות פז לחייך. לקבל את המסר המתוק באמת שמבטיח לך 100% אהבה מהשם. עם כל השריטות שבך שהן חלק מהיופי. המהלך שיעזור לך לקבל ולהאוב את עצמך. השם אוהב אותי ועשני כרצונו, כנראה שיותר חשוב מלבקר את עצמי זה לקבל את עצמי. נכון, לא מושלמת. ככה בדיוק זה כרצונו. כל פעם לקום מחדש זה רצונו ואת זה אני יכולה לעשות. חינוכו אותי שהצלחה זה תמיד למעלה, באור. רבינו מחדד שהצלחה זה להמשיך לרצות. אם כך, אפשרי לאהוב ולקבל את עצמי וגם קל יותר לקום עם פחות אכזבה ותסכול. כרצונו.

עם הבסיס הזה אפשר לרצות טוב ולצלוח את ימי התשובה עוד יותר טוב. להתעורר, כשמובטח לי שבבסיס כבר הצלחתי, אני כרצונו.

החטיף: 'עשני כרצונו'

דווקא בימים 'נוראים' של תשובה חשוב להזכיר שאת כרצונו, לשם כך ניעזר בחטיפה שמתרחשת במעשיה.

בואי נכין עצמנו לחטיפה חיובית, רבינו ממליץ לחטוף טוב. מכיר את נפשנו הסוערת שזקוקה לחטיפים. נמצא חטיף רגשי בריא. במקום (או בנוסף) לצורך בחיזוקים מבחוץ, נעצב לנו חטיף להרגשת הטוב שבך מתוך שיגרת היום-היום.

חטיף 'התחזקות' נפלא 'עשני כרצונו'

מי? אני? לא יכול להיות. אני זה כרצונו? בלי שאכין את עצמי שעה במקלחת ומול הארון, או אנקה את כל הלכלוך בווידי ותשובה, או אקרא לקט תפילות, או תהילים שאולי יצליחו לפתוח לי את הלב לומר מילה אחת של אמת?

כן, גם בלי כל זה.

כמה נפלא להבין שכמו שהשם ברא אותי זה כרצונו. הנשמה שלי קיבלה ממנו דרך סלולה הכוללת את כל מה שאני צריכה לעבור בחיים הללו מהינקות ועד השיבה. להסכים שגם כשהגעתי לתהום זה היה כרצונו וגם כשהצלחתי לקום סוף סוף זה היה כרצונו. מי אם לא הוא הביא אותי 'לתסבוכת' הזו, והוא גם זה ששלח לי את גלגל ההצלחה/הצלחה. בדרך כלל שלח את התרופה הרבה לפני...

במקום להרגיש שרק אם וכאשר אוכל או אצליח או אתגבר אהיה כרצונו, נקבל הקלה גדולה בהבנה שגם בנמוך ובקושי זה כרצונו. הוא ורק הוא הסכים שאני, בתו האהובה אהיה חובבת שוקולד,

מטה כלפי חסד

אצל פסיכולוגית מקצועית. אחת שתאבחן מה הבעיה שלי. האבחון הוא חצי פתרון, כך אומרים. אומנם האבחנה הייתה: דיכאון אחרי לידה. גם אני ידעתי את זה. זה לא חידש לי דבר.

אבל מה שאני ידעתי, והפסיכולוגית לא, שהדיכאון הזה עמוק הרבה יותר. הוא לא סתם הגיע. הוא מבקש לספר לי משהו, להעביר מסר, ושיחות או כדורים רק משתיקים אותו לזמן קצוב. בפנים עמוק, הוא צורח. מבקש טיפול שורש לדלקת החמורה שהתרחשה אצלי בלב...

הוא משתולל ולא מתכוון ללכת - עד שיתנו לו מענה. מה יהא עליי? באותו הזמן לא הייתי מאלו שנהנות להתפלל או יוצאות לשיעורי תורה. נולדתי בבית חזק, גדלתי על הערכים הנכונים וזהו. מאז שהייתי בת שלוש עשיתי מה שצריך. מה שחינכו. אז מה עכשיו? מבחינתי הרוחניות שייכת לגברים בלבד... העבודה שלי הייתה 'מצוות אנשים מלומדה'. לרצות לקיים מצווה? לרצות משהו בכלל? לא ידעתי שיש לי רצונות. בטח לא רוחניים. לא ידעתי שיש עולם שלם רוחני מעבר לפינה שיכול למלא לי את הנשמה בכוה אור. חשבתי שזה משהו שייך לבעלות תשובה או לרבניות. לא לי.

אבל ביום שפוף במיוחד, חיפשתי במה להיאחז. וידי נתקלו בספר קטן. "משיבת נפש" כתוב היה על הכריכה. השם שלו עשה לי משהו. כן, אני רוצה מאוד שהנפש שלי תחזור אליי. תשוב ממסע החתחתים, ממחוזות האופל. ואין לי שום עצה איך לעזור לה. פתחתי. התחלתי לקרוא על ירידות ונפילות. על השם שמחכה לי ומתפאר בי. לי מחכים? אותי רוצים? בטוח? על מה מדובר פה בכלל? לא הבנתי עד הסוף, אפילו לא בערך, אבל הנשמה שלי התחילה לחוש בטל תחייה של דיבורי הצדיק. התחלתי לקרוא בספר כסדר. כל פעם קצת. מצאתי את עצמי במהלך היום מחפשת שוב ושוב את הספר הקטן שיספר לי שאני טובה ויש לי תקווה. ואפילו יום אחד, בלי שום התראה מוקדמת התחלתי להתבודד.

אודליה מספרת,

את הסיפור שלי אני מספרת בשביל לתת תקווה. כי יש תקווה בעולם. ויש צדיק כזה שהסיר לי את הלוט מהעיניים - והחזיר לי את הפעימה ללב. ויש לו כוח לעשות את זה בשביל כל אחד ואחת מישראל. ונתחיל מההתחלה.

זה היה לפני שש עשרה שנה. הייתי לאחר הלידה העשירית שלי. והתחושה הפנימית שאפפה אותי הייתה חשוכה מאי פעם. תחת האישיה המתפקדת והחיונית שהייתי, קמה אישה אחרת. עייפה ועצובה, משרכת רגליים מכובד המסע. הבית המתקתק שלי שינה צורתו, ולי לא היה אכפת. העולם נראה קודר ומשעמם. ולא היה לי חשק להיות חלק ממנו יותר. יום אחר יום עובר, ואני שקעתי בתוך ענן אפור. כמעט לא זיהיתי את עצמי במראה. מה קרה לי? מה פתאום נחת עליי הדיכאון הזה? לא מתאים לי בכלל. יש כאן עשרה ילדים לגדל! איך אני נותנת לעצמי ליפול ככה? זה כל כך לא לעניין!

"צאי לעבוד" יעצו לי כמה בני משפחה ומכרות שראו את כתפיי השחוחות וקלטו שעובר עליי משהו. "את צריכה לצאת מעצמך, להחליף אווירה. לא כל היום סביב הילדים והטיטולים, תראי אותך". היו לי עוד שני קטנים חוץ מהתינוק, לא היה קל לי לצאת, בפרט שההרגשה הכללית שלי הייתה כה נמוכה. אבל מה לא עושים בשביל לחזור לחיים? אם צריך לצאת לעבוד - אצא! שחררתי תינוק זעיר למטפלת, דבר שאצלי לא היה בנמצא, ויצאתי לעבוד. תלשתי את עצמי מהמיטה בכוח, ארגנתי את הילדים בכוח. הכול בכוח. אבל למרות המאמצים שהשקעתי השכר לא הגיע. הדכדוך לא עזב אותי לרגע. הוא בא איתי לעבודה וחזר איתי הביתה. הלך איתי לישון וקם איתי בבוקר. התפטרתי.

"את חייבת לטפל בעצמך", הייתה עצת הזהב השנייה. גם אני הרגשתי שאני חייבת משהו, אולי באמת טיפול יעזור? הסכמתי. הלכתי לטיפול

חסד, מתדלק ונותן לך כוח. וגם במקומות שאת לא יכולה לדון לכף זכות - יש את הצדיק. הוא דן את כולם לזכות!

בחסדי שמיים נולדו לי מאז עוד ארבעה ילדים. ויחד עם החיים, אני דבוקה בזה הצדיק. לא תמיד קל לי לקיים את העצות, אבל יש מי שערב עלי! ואשתף אתכן בעוד סיפור:

הבן שלי ירד מהדרך בגיל 16, היה לי קשה מאוד. נסעתי לרבינו ואמרתי לו שאני לא מצליחה למצוא בבן שלי נקודות טובות. אני לא מצליחה להטות אותו כלפי חסד - אז בבקשה, שיזמין אותי! זה היה נראה מופרך מהמציאות שהוא ירצה לנסוע בכלל, אבל מסובב הסיבות סובב את זה בלי להתערבות שלי ובמתנת חינוך!

בן דוד שהתקרב לרבינו, שכנע אותו לטוס איתו. וכך הוא הגיע, לא פחות ולא יותר, לראש השנה אצל הצדיק! רבינו עשה איתו עבודה שאף אחד לא יכול לעשות. "והתבוננת על מקומו ואיננו" - הרשעות פרוה והלכה לה. הבן שלי חזר בתשובה. לחזור בתשובה זה נס כל כך גדול בדור הזה, עם כל הפיתויים וההסתוות. וזה קרה. הוא חזר ורק הקדושה מעניינת אותו!

רבינו אמר: "האש שלי תוקד עד ביאת המשיח" - הוא הבטיח לנו שעד שיבוא משיח יהיה מה שידליק אותנו על הקדושה. שכל מה שהיה כבד ומר לנו בתורה ובמצוות - ייהפך למתוק. מטה כלפי חסד. זאת העבודה שלו איתנו. אשרינו.

ליצירת קשר עם אודליה:

odelyabadi@gmail.com / 052-7203360

לדבר עם השם במילים שלי ולספר לו באיזה מצב אני נמצאת. שיבוא להאיר לי, שיוציא אותי מפה. אור חדש התחיל להיכנס לי לחיים. וחיפשתי עוד מהטוב הזה שנגלה לי.

מצאתי עוד ספרים. גיליתי עוד עצות כמו עצת הצעקה. לצעוק מעומק הלב לבורא עולם עד שעצות חדשות נגלות לך ממעמקים. שלוש שנים עסקתי בחומרים האלו של רבי נחמן. יום יום, בהתמדה. מקום פנימי בתוכי התגלה, למרות הדיכאון שעדיין המשיך ללפות אותי בכבדות.

לאחר שלוש שנים של התחזקות וחיפוש, רציתי גם לנסות לטוס לאומן. לחפש את הרפואה שלי שם, כה רבות מדובר על הנסיעה לצדיק בספרים, ואני זקוקה לישועה. למה לא לנסות? קיבלתי אומץ וטסתי לצדיק.

הפגישה עם רבי נחמן הייתה מופלאה. כשנכנסתי לציון הרגשתי שאני במקום שכולו כף זכות. מישוה מסתכל כאן רק על הטוב שלי. מישוה שמח לפגוש אותי. הרגשתי ריפוי עמוק כזה שמתרחש רק מעצם העובדה שהגעתי למקום גניזתו של הצדיק. ידעתי שאני זקוקה לו עכשיו ביותר, הנפש שלי חולה. הרבה זמן היא חיכתה להגיע. אולי מאז שנולדתי היא ביקשה את זה, אבל רק עכשיו היא ממש כאן. כל רגע היה רפואה עמוקה. ואכן, בסיום המסע - הייתי ברייה חדשה.

חזרתי לארץ ובחסדי השם, חזרתי לעצמי לחלוטין. שוב הבית מתוקתק, ואני עסוקה בעשייה מבורכת ולא בכאבי נפש מצמיחים. אבל הבנה אחת הייתה חזקה מכל: אני את רבי נחמן לא עוזבת! לא התכוונתי להפסיק לחפש את הרפואות העמוקות שמצאתי. אלו לא עצות שמשתמשים בהן וזהו, כמו איזו אנטיבייטיקה שמחסלת את הדלקת ואחר כך מפסיקים לקחת. אלו עצות לחיים! אני צריכה את הצדיק!

שטף החיים אינטנסיבי כל כך. עוברים על כולנו פיתויים ומכשולים כאלו. אני רוצה להיות מחוברת למשוה יציב. לצדיק יסוד עולם. ולא רק אני זקוקה לו. כל העולם זקוק לו.

תחושת שליחות חדשה פעמה בי. עברתי מקום חשוך כזה ובחסדי שמיים זכיתי לצאת לאור. ויש לי עכשיו מתנה לתת לעולם. הכוחות והשמחה שקיבלתי, התקווה והאמונה - הם לא רק בשבילי. התחלתי לדבר עם נשים. סיפרתי להן על מה שאני עברתי. סיפרתי להן על עצת ההתבודדות. מקום שבו את יכולה להשיח את ליבך מכל מעברי הנפש, לפרוק ולהתחדש. התחלתי למסור שיעורים ב'משיבת נפש' וב'השתכחות הנפש', שני ספרים שנהיו החמצן שלי, ולספר לנשים על אומן. תבואו! למקום הזה שדן את כולנו לכף זכות; שמטה אותנו כלפי חסד; שנותן לנשמה החולה בגלות המרה - רפואה עמוקה כזו, ששום מקום אחר לא יכול לתת לה.

בחסדי שמיים בשנים האחרונות, עם חברה יקרה ושמה אפרת, אנחנו מוציאות טיסות לאומן.

הנסיעות שלנו הן לא רק טיול אלא מסע היכרות. המטרה שלהן שנשים יכירו את רבינו ויקיימו את העצות; שתהיה לכל אישה את הדרך להתחזק, להתעודד, להתחבר לתפילה; שהצדיק ייכנס להן לחיים - ויהיה להן מתוק. אני זוכרת את עצמי כל כך רחוקה מתפילה. לא מחוברת. אבל מהיום שמתוק לי - הכול פתוח. "על ידי תפילה אפשר לבוא לכל" אומר לנו רבינו.

לא משנה מי את ומאיפה את מגיעה, כל אחת יכולה להיות קשורה לתדר הקדוש הזה של רבי נחמן מברסלב. גם אני לא ברסלב מהבית, גם בעלי לא. אבל בעלי והמשפחה תומכים ומעודדים את המקום החדש שלי. כולם ראו איך ההתקרבות שלי לברסלב הייתה "תחיית המתים" עבורי.

הדיכאון הזה אחרי הלידה - בעצם אמר לי: היית מתפקדת עד היום, אבל לא היית חיה. הלב שלך לא חווה כיסופים, התרגשות, רגשות עמוקים. עכשיו הגעת הביתה, לעבודה של הלב. ברסלב - זה אותיות לב בשר (ש' וס') מתחלפות בלשון הקודש. מקום שבו את מרגישה את הנקודות הטובות שלך וזה מניע אותך הלאה, מטה אותך כלפי

מסע נשי
לאומן וזמנת צדיקים
בליווי אודליה באדי

מדיבוז
ברסלב
אומן

ראשון עד חמישי
ז' - י"א בחשוון
18-22/10 למניינם

שיעורים
ניגונים
שיחת חברות

אודליה 052-7203360 אפרת 054-9547872

משקות אילנות מתחזקות בהפצה

מדור זה הוא הבמה שלך, מפיצות יקרות, השליחות המסורות שזוכות ומזכות עוד ועוד נשים באזורי של הנחל נובע. לכל אחת נקודה מיוחדת משלה שיכולה לתת לכולנו כוח והשראה למשימה הקדושה.

איתנו מעיין, האחראית על המוקד ההפצה הראשי בביתר עילית. למעיין דרך הפצה מיוחדת משלה וכך היא משתפת:

אני לא באה מבית של ברסלב. התחברתי לברסלב בעצמי דרך הליקוטי-תפילות ועוד ספרים ומהמקום שלי חשוב לי מאוד שגם נשים שאינן ברסלביות יקבלו את העלון ושתורת רבנו תופץ בעולם. אני אישית לא אוהבת לחלק אחד אחד. לפעמים גם קשה לשמוע את הסיורה. אני מקבלת כוחות של עלונים ומעבירה לכל מיני נשים שמפיצות. אני שמה אותם במתנת בתוך ניילונים, אני מניחה בקופות חולים שם יש הוותנה בתור, ובמקור לנשים שנפגשות עם עוד נשים כמו כאלה שמוסרות שיצורים ועוד, בעלון ההשקעה הרבה שיש בעלון חשוב לי להגיע לנשים שבטוח יקראו ויתחזקו מהעלון.

טיפ ותובנה מהשטח

אין לתאר את מלאת זיכוי הרבים.

אין לנו מושג מה קורה מהרגע שהעלון מגיע ליד של אישה. מספיק שמישהי תקרא שורה או מאמר או סיפור וזה ממש משנה לה את החשיבה. כמו מישהי שסיפרה לי פעם על איזו התמודדות שהיא עוברת והיא קראה על זה בעלון ודווקא בדרך הזו היא הצליחה לשחרר את המקום הישירי שהייתה בו, היא הרגישה בסדר במקום הזה וקיבלה חיזוק גדול.

כשאת מפיצה את העלון אני לא תמיד רואה את הפירות שצומחים מזה. אני מפיצה ומחשיבה האלה. צריך להגיד ראש ואלף על המעצות. לגבי המעצה של הכסף, אני מכניסה את זה לחלק מההוצאות השוטפות של הבית. יש הוצאות של דברים מתכלים וכאן זו השקעה נצחית. אני נדהמת כשאני רואה פרויקטים של הפצה. אני מתרגשת שיש פה מישהו שהשקיע כספים ומאמץ כדי לזכות את הרבים. זו זכות עצומה.

ואני שמעוניינת להשיג את העלון הביתר

עלית או לקחת חלק בהפצה

ניתן ליצור קשר עם מעיין

בטל: 0533145274

מפיצה יקרה, גם את יכולה לתת לנו מהנקודה המיוחדת שלך! ניתן לשלוח שיתוף או טיפ מהחוויה שלך למייל a033134270@gmail.com או להקליט בקו חברות מקשיבות 03.3134.270. שלוחה 3 ואם גם את רוצה לפתוח נקודת הפצה באזורך את מוזמנת במשחה להתקשר: 03.3134.270. שלוחה 1

חינוך בחינוך / גב' צ' פלדמן

לא לראות רע

בחלק גם הפעם המאמר שלנו בא להרגיע לחצים. להוריד מטלות שאנו ההורים "מתנדבים" לקחת על עצמנו. והגדולה שבהן: לראות, להזהיר ולחנך על כל "פיפס" שעושה הילד. אין מצווה כזו לתפוס אותם בקלקלתם. לראות אם הילד בדרך או לא בדרך "אשר יצר", לבש את הבגד הנכון או לא. היי עסוקה בחיך ובכל העניינים הטובים. את לא חייבת להגיב על כל דבר!

למה ראית?

יהודי אחד הלך לרב שטיינמן זצ"ל, וסיפר לו שהוא ראה את הילד שלו עושה כך וכך והגיב כך וכך. עתה הוא שואל אם הגיב נכון. הרב לא התייחס, ראו שהשאלה היא למורת רוחו. ולבסוף אמר: "למה ראית? אם לא היית רואה, לא היית צריך להתחזק להגיד או לא להגיד". לילדים קשה לסבול שנותנים להם הוראות כל היום. שרואים כל הזמן את המחזלים שלהם. במיוחד לילדים בוגרים.

ומה עושים אם הדודה או השכנה בוחרת "לעזור" לנו במלאכת החינוך? וגם לה יש מה להגיד לילד שלנו? הבת סוף סוף הלכה בערב שבת לבית הכנסת. היא מחליפה מספר מילים עם חברה שלה, אגב צחקוק. "ששששש..." השכנה מאחור מלחששת לה בזעף. והתוצאה: היא לא תבוא יותר לבית הכנסת, לא נעים לה. עושים לה ששש... זה נכון שהיא לא אמורה לפטפט, אבל כשמעירים לילדה - היא תחשוב על עצמה דברים שליילים ולא תרצה לבוא יותר.

אמא, תגני על הבת שלך. זה לא התפקיד שלה לחנך אותה. לאותה שכנה שמעירה לבת שלך תגידי: הילדה שלי נהדרת, מקסימה. אני מאוד מעריכה אותה, יש לה נשמה גבוהה. את לא צריכה את העזרה של השכנות בחינוך ילדיך. שלא יפילו את הילדים שלך, תודה רבה.

לתת שייכות

בבית כנסת של ברסלב ילד אחד הפך כיסאות ושולחנות. אחד הזקנים אמר לו: "בוא, אני אעזור לך להפוך". איזו חשיבה עמוקה. בוודאי צריך לחנך ילדים לא להפוך, אבל היהודי הזקן הזה הסתכל לעומק. הוא רצה שהילד ירגיש שבית הכנסת זה המקום שלו. מקום שבו מבינים אותו והוא רצוי ושייך.

חשוב כל כך לתת לילדים רגש של שייכות. תחשבו על אותה ילדה שישבה רגל על רגל בכותל ואיזו אישה העירה לה: זה לא נכון לשבת ככה, זה סוג של גאווה, ועוד מול האבנים הקדושות... הכול נכון. אבל במבחן התוצאה - הבחורה תוריד את הרגל ופשוט לא תבוא יותר. מה הרווחנו? דודה, תחשבי לפני שאת מעירה הערות. בעיניי ראיתי: אצל רבי שמעון בר יוחאי בחורה שהניחה את הספר הפוך. באה אישה וגערה "אהממ" כשהיא מצביעה על הספר. הבחורה הפכה את הספר, קמה והלכה משם. נכון, דודה טובה, ספרים צריכים לעמוד ישר, אבל מי מינה אותך להיות אחראית על הבחורה הזו? כל אחד צריך להיות את חיי התורה שלו הכי טוב, ולא להסתכל איך בני הנעורים מקיימים אותה. תנו להם ליהנות מעצם העובדה שהגיעו לבית הכנסת, לרבי שמעון, לכותל. מי ביקש ממך לדייק אותה?

מי יכול להוכיח בדורנו?

כתוב שילדים בדורו של משיח לא יורידו את הראש בפני כל בעל כובע וזקן. כבר בדורו של רבי עקיבא לא היה מי שיכול להוכיח. הרבי מפיסצנא כתב עוד לפני השואה: מי יכול לתת תוכחה למישהו? אם רוצים לחנך צריך להראות דוגמה אישית.

בתור אימהות שאחראיות על החינוך של כולם, זה גם נכון: שימי לב לראות כמה שפחות את הטעויות וכמה שיותר את הניסיונות של הילדים להצליח. ואחרי שהם עושים משהו טוב - לשמוח בכותרת של הדבר הזה. הילדה סידרה את המיטה אחרי שלושים פעם שאמרת לה להכניס עקום? תראי את הטוב שבמעשה. תחמיאי לה. תשמחי בכל ילדיך. זה ייתן להם כוח להיות טובים יותר. והרע ינשור מאלי.

צפורה פלדמן מדריכת קבוצות נשים ובנות לנסיעות לאומן וקברי הצדיקים באוקראינה.

הנסיעה הבאה לאומן וקברי הצדיקים

עם המדריכה הותיקה ציפורה פלדמן

תצא בעז"ה בט' חשון

פרטים בקו ההתחזקות 0733454447 שלוחה 15

או במספר: 029921890 / 0527142147

דב'ה, הדיני מקושרת!

קו מקושרת

02.50.111.60

להחמיר לאו!

יטמו ילגי

בית ההחלמה הבוטיק בצפת

מנוחה • החלמה • אווירה

סולמית
אורות קסום לילדת

- מקומות המדרגים
- מספר בתינוק
- שבע פינוקים
- 24 שעות ביממה
- חדרים
- מטופחים
- ארוחות מדימה
- בכשרות העדה
- והרב לנדא
- נופש ומרגש
- לגך ולנפש

פגעי אצל אצל מה שמגיע לך

להחלמה בלתי נשכחת 04-3137465

התאחדות

חדש מבית
מרכז התחדשות

אחרי נטולגיה
10,000 ספרים נמכרו

**קורסים קצרים.
ממוקדים.
מעשיים.**

**למי שמחפש
תכלס!**

072-246-3006

פיה נוף
פלדהים

אוענת הדיבור

נפגעת לשימור הלישון

מאות לפליון אולמנות!

072-3372212

שלוחה 2272 לנשים
ובנות בלבד!

חועבר בקו השלום שע"י משמרת השלום
בהמלצת הרב פוקס נשיא משמרת השלום
ניתן להשיג חוברות: 052-7117725

אדל גניש

צלמת חתונות מקצועית

תלווה אותך ביום המיוחד והקדוש!
כל הפוקוס עליך, זווית ממוקדת,
תאורה נכונה והכי חשוב--
ממקדת אותך ברגעים של שמחה,
ממקדת אותך ברגעים של התרגשות,
ממקדת אותך בשביל שתוכלי
להנות מכל רגע בראש שקט
שהכל מתועד
בדיק בפוקוס.

« לחזירי שונים.
« נראות מכפית.
« תאורה וצילום מקצועי.
« מאות כמות חתונות!

055.677.1745 // אדל גניש

PHOTOGENISH

לאומן

עם הרבנית
צילה אריה

מסע מעצים

3-9/11/26
כני-כס' חשון

חוליוני פועל עד סוף בערב

חבונת
לפניה של
חבונת
8 ימים

חבונת
לפניה של
חבונת
8 ימים

054-8595586
kibuzilla@gmail.com

שיר לכבוד הילולת רבינו הקדוש

רבינו שלי

/ ש. ברסלבר

רבי נחמן יש לו זווית ראייה חדשה
הפוכה, מקורית ובהירה
היא סוללת דרך בים
היא לוחשת לי ששום דבר אינו סתם
הולכת בתמימות על הפרשנות של רבינו
הוא מיישב לי סתירות שיש בתוכי
הוא מנחם הוא מלטף
לא משאיר מקום לספק הטורף
הוא נוכח, מגן ועוטף
רבינו! רוצה לתת שאגה
איך זה שאתה מוציא אור מחושך, צרה ודאגה
רבינו! חולת אהבה אני ואי אפשר להסביר
ורבי נתן שלי עוזר לי לשיר שוב את השיר
יש דרך לחיות בתוך הבלגן
יש דרך לקום מתוך שבר ואובדן
תן לי ללכת עם העצות
נקודות צדיק, נקודת חבר ונקודות התבודדות
למשוך ישועה
מלכות שמיים, מלכות בית דוד ובניין בית
המקדש בשלמות
רבינו מביטח לי שגם אותי הוא יתקן
תלך לפני, סומכת עליך, רבי יניק וזקן
ויש אהבה- אני יודע שישנו בוודאי
אני ראיתי את המלך, ראיתי בחיי!
בסוף הוציאה אני מגלה לכם מראש
יש אהבה והיא תנצח
כי רבינו יכבוש

ר. גריזולט מפתיעה שוב:

קחי לך ראש לסיים שנה ולהתחיל שוב חדשה.

להיזכר, היכן את בעולם
להתגעגע ולהתחבר לאור של הרב'ה
להודות על אומן ראש השנה
ולחזור הביתה עם המון כוחות
לגוף ולנשמה.

055.670.9138

"הלא אם יהיו הן חסידות,
יהיו לכם לעזר רב בעבודת השם"
(שיש"ק י"ד)

נופש נשות ברסלב,

להתחלה של שנה פורייה,
במלון חמישה כוכבים
עם נוף של ים ושמיים.
גלי תמר, ט' - י' בחשוון.

ט' חשוון	ט' - י' חשוון
יום פינוק והטענה	נופש מלא
550 ש"ח	מסובסד 1,050 ש"ח
שי יוקרתי לנרשמות באלול	

☺ הומור • ברסלב קליקר • אולטרה הרקדה

🏠 סדנת התבדדות • תוכניות • סדנאות

🌿 תכנית מסך מדליקה אורות

וכל הטוב הכה באטספת אפנקת
של אורמה, נוף, ים ופיוניקים.

"כה היה כולו ה"תי באוון."

"הצאתי לך והרשתי חלק אכול, היתה אאורה
חאה וחחוררת"

"פתאום הבנתי איך בעלי כל כך מחובר לרבי'ה"

שמרטיפה במקום

בחר את הרשמת הקרבה אליך בין השעות 20:00-22:30

ירושלים:	בית שמש	צפת:	ב"ב ואלעד
ר.ל. פוקס	מ. קעניג	ר. דגן	ח. ירבלום
0583237752	053.310.9799	053.313.4422	052.713.5145

מילתא דשטותא / ר' גריזולט

א שידאך

משמיים והרמתי את הטלפון.
"שלום!" ענה האב בקול חמור. "אפשר את
אמא?" גמגמתי בפחד.

אבל האם רק שמעה את המילה שידוך
והחזירה את הכדור לידיים של אבא. יום
אחד עוד אעשה מחקר מה יותר מוצלח
- אבא מנהל שידוכים או אמא. אך כעת
נדרשתי להתמודד מול קולו הבס של הרב
פולמן, בוודאי מרצה או משהו - חבל שלא
אמרתי למורה על כישוריו הרטוריים של
הבחור שבוודאי ירש אותם גם כן.

"טוב רציית להציע לכם בחורה מיוחדת
משכמה ומעלה, כשרה וצנועה מנשים
באוהל תבורך רבקי נוישטדט תחי".

"כבר הציעו את זה", הוא הפטיר ועמד
להשיב את השפופרת על כנה.

"ומה היה?" כמה אני אוהבת את המורה
באותו רגע!

"היינו באמצע משהו", הוא מרעים כאומר
'תביני את הרמז'.

אבל בינתי נסתמת לעת עתה, "ועכשיו?
אפשר לשמוע?"

"אני אחשוב תודה רבה - פראךךך!" ניתק
סופית.

שפשפתי את האוזן ותפסתי חלחלה - מה
עושים עם המורה?

נזכרתי בסגולה בדוקה לשידוך - להתקשר
40 יום ברצף והחלטתי לקבל על עצמי.

"נו, ביררתם?" שאלתי את הרב פולמן
למחרת בכל הכבוד הראוי.

"כרגע מונח לנו שידוך אחר על השולחן
ואנחנו לא פנויים לברר על נוישטדט".

בעקבות התשובה החותכת עצרתי את
הסגולה לשבוע ימים ואז התקשרתי שוב
"שמענו דברים מצוינים אבל אנחנו באמצע
משהו". זו הייתה התחמקות מספר שלוש.

בפעם הרביעית הוא רק צעק "באמצע
משהו!" ועבר לממתנה.

לא הייתי בטוחה למה הוא התכוון אז
חיגיתי שוב אך הוא לא ענה.

כשדכנית מנוסה לוויית טלפון מהשכנים
ונדנדתי לו בממתנה ככה הוא בטוח לא
יקשר את זה אלי כי אני הרי לא מנדנדת
אף פעם בעיקרון!

למשמע קולי הוא רק פלט בבהילות "אין
קלי טה טו טו טו".

בפעם השמונה עשרה הוא היה באמצע
ריצה חפוזה אך עזב הכול, נעצר על
עומדו להסביר לי באורך רוח וברבקה בתך

הקטנה: "רבקה נוישטדט בחורה מצוינת,
שמענו עליה דברים נפלאים",

הו הו הנה, ליבי נסק בהתרגשות, שמעתי
כבר צלחת נשברת ושער סמינר נפתח,

"אבל לבן שלנו היא לא מתאימה!"
בום! התנתקה השיחה,

נפל לי הלב,
נטרק השער,

הלכו---
הדולרים---

כל ילד, כך תבע וניקוט, או איזה איוון או
סטפן, צריך מבוגר אחד שיאמין בו.
כל שידוך, כך תבעתי אני, צריך שדכן אחד
שיאמין בו.

הרי שידוך זה דבר כל כך שמיימי, אין
באמת דרך לעשות את זה חוץ מאשר
כמובן תפילות, והאם היהודיה מרגישה
שידיה קשורות. מי כמוה רוצה לרוץ באש
ובמים ולהזיז קירות בשביל הילדים שלה
אבל כאן אומרים לה: תתפללי!

אנחנו רגילות תמיד לקום ולעשות: ערב
פורים? יאללה משלוחי מנות. ערב פסח?
מתחילים לנקות. אבל בשידוכים??
חוץ מלשעג שדכניות אין אין אין לך מה
לעשות!!

אמא בשידוכים זה לעמוד בתחנה ולראות
את האוטובוס עוצר מרחוק אבל לא
לרוץ אליו! גם לא לצעוק תעצרו אותו זה
האוטובוס שלי!!!!!!

רק לנשוח שפה ולהמשיך לעמוד על שפת
המדרכה ול-ה-מ-ת-ן עד שהנהג עצמו
יוביל את האוטובוס אליך בבטחה, יעצור
לך ויפתח את הדלת! ואת יודעת מה? גם
ללמוד להנות מהנוף!

וזה לא משנה כמה את מתקשרת ומיוחסת
ומוברגת או משפחה קטנה ולא מוכרת -
בסופו של דבר לכל משפחה בכל סגנון,
בכל ציבור וחסידות - יש מנעד מצומצם
ביותר של מי שממש ממש מתאים לו,
וגם אם יש לך בחור או בחורה מוצלחים
ביותר צדיקים ובעלי שם טוב שריחם נודף
למרחוק - הרי לא כל הבחורות הטובות
וכל הבחורים הטובים מתאימים!

אדהכי ועד הכי הגיתי אני הקטנה ביום
בהיר רעיון אדיר!! לשידוך נדיר!!

טעמתי את הרעיון לילה שלם, הקפצתי
אותו לכל הכיוונים, שקלתי לכאן ולכאן;
ובבוקר היה מנוי וגמור איתי שזהו שידוך
משמיים.

דבר ראשון, כך אומרים, פונים לצד
הכלה. התקשרתי בדחילו ורחימו למורה
נוישטדט מהמסלול ושטחתי את הגיגיי על
בחור הפלא כולו מחמדים בחיר הישיבות
ועדיו לגדולות שאני מציעה בזאת לבתם
החסודה.

המורה נגשה ישר לעניין ושאלה מה השם,
מי האמא מהבית, מי הסבתא רבא ומי
השכנים באלכסון.

אוהו!! התחלתי לפאר ולרומם את
המשפחה הכבודה, הצנועה והחסודה,
פאר הבניין וגאוות השכונה, רבי הגיגים
והמעלה, ייחוס מפואר לכל הצדיקים ועוד
כנהנה פרטים מרתקים.

"אני שומעת", הואילה המורה להמהם ולא
להסגיר את התלהבותה חלילה, כי כמו
שלומדים בקורס תיווך - לעולם אל תראה
את התלהבותך מהדירה לפני חתימת
החוזה שמה יעלה קרנה בעיני בעליה
ויעלה לך תמחיר.

רשמתי לעצמי "נוישטדט מעוניינים"
ופניתי להציע לצד השני, פולמן, פתע
התחלתי לפקפק: האם פולמן באמת כאלו
מוצלחים כפי שהיללתי אותם? לא היה
עדיף להציע לה את שולמן ולעשות עליה
הרבה יותר רושם?

הרי יום פקודה אורב לי הלא הוא היום בו
אצטרך להכניס את בתי יקירתי לסמינר!!
ומה יעמוד לצדי באותו יום הדיון יותר
מאשר אברך משי טוב רואי המפאר
את שולחן השבת של המורה נוישטדט
ומנעים את סעודתה בדברי תורה?

אך את הנעשה אין להשיב, חיזקתי את
עצמי שהכול משמיים והשידוך בטוח

מיומנה של נערה מתקרבת פרק ט"ז

מבוסס על סיפור אמיתי / ב' גלנסקי

עדשת הקסמים של רבינו

על הצדיק, והזכירו לאיזה צדיק יסוד עולם אנחנו מחוברים, ושיש לו תשובות להכול וחיזוקים לכל עניין. אח"כ הסכמתי גם לשמוע את הדיבורים ש-אדרבה, כל מה שמקרב אותנו לה' - זה רצון של רבינו, אז כדאי ומומלץ לקבל מכל אחד (כמובן אם זה לא סותר ח"ו). עוד אחת הסבירה שכולם שותים מהמעין, וגם מי שלא מדבר ממש דיבורי ברסלב, אחרי הכול יונק משם, אבל היא גם הזהירה לשים לב שיש לנו את הנחל נובע בעצמו, יש לנו צדיק ומלאי של עצות וחיזוקים, וגם אם מותר לשתות מכל בקבוק וכוס בעולם, וכל מי שמציע לי מים זכים ראוי לתודה - שלא נסתפק בזה אם יש לנו את האפשרות להרוות את צימאוננו במים טהורים כ"כ. שלא לעולם נישאר ברדודים עם גלגל, בואו נכניס את עצמנו לעומק הים הנפלא הזה!

אבל הדיבור שהכי דיבר אליי היה אחר. אחת הבנות הסבירה שרבינו נותן לנו את ההסתכלות הנכונה, את הדעת, הוא כאילו שם לנו משקפיים מיוחדים שדרכם אנחנו מסתכלים על העולם, דנים את האנשים, כולל את עצמנו, קולטים את המסרים, כל דבר שמתקרב אלינו עובר את בקרת "משקפי האמת" שזה דעת רבינו, ואז נכנס. בדרך הזו הכול בעצם יונק מאותו שורש.

היא סיפרה על ת"ח אחד שהיה חסיד וחיפש את ה' בכל ספרי החסידות ולא מצא את מה שנפשו חיפשה עד שהגיע לברסלב והפך לברסלבר אמיתי ואז הוא חזר שוב לכל אותם ספרים ופתאום הכול האיר לו כ"כ! פתאום הכול דיבר אליי! פתאום הוא ראה את ה' בתוך כל הדיבורים!

אחת הבנות גם אמרה על עצמה שדווקא אחרי שהתקרבה היא הרבה יותר פתוחה לשמוע מאשר לפני ההתקרבות. אפילו שמראש לא היתה לה התנגדות לאף אחד אבל פתאום היא מקבלת חיות מכל דיבור!

אח"כ גם שמעתי שאפילו רבי נתן אמר על עצמו שהוא לומד גמרא מסוימת שכבר למד הרבה בעבר אבל עכשיו כשיש לו את הדעת של רבינו הוא מבין את אותו קטע באור אחר, באור של רבינו, הוא לומד גמרא וזה פשוט מתבאר לו לפי תורת "אזמרה", והוא כותב לבן שלו איך בלי האור של רבינו הוא לא קלט איזה עומק יש כאן בגמרא, אבל האמת היא שחז"ל התכוונו גם לזה כי הכול אמת.

וואו!! אם ככה אני לא "בוגדת" ח"ו ברבינו, ההיפך! אני משתמשת בכוח שהוא נתן לי, ביכולת להבין כל דבר באור האמת, וככה בעז"ה אזכה לקבל מכולם ולהתקרב לה' עוד ועוד. תודה, חברות נפלאות! הארתם לי את העיניים!

מאז שהתחלתי להרגיש קשר אישי לצדיק, טעמתי את טעם הביטול אליו, הסכמתי להיות בתוך השק, ולא פחדתי שרבינו יסגור עליי...

מאז, כל פעם שהזדמן לי לשמוע או לקרוא איזה חיזוק או שיחה מכל מקור יהודי שהוא לא דווקא רבינו, אני מרגישה קצת מבולבלת. רגש חמקמק שקשה לי לגעת בנקודה המדויקת שלו. לא ברור לי מה אמורה להיות הגישה שלי לעניין בתור ברסלביט. אולי קשה לי לתת אמן בכל מקור אחר? האם אני מרגישה סוג של בוגדת ברבינו אם אני רועה בשדות "זרים"? מצד שני ברור לי שאין שום בעיה לשמוע וללמוד מכל רב או צדיק. אני בטוחה שרבינו מסכים לזה. הרי המטרה שלו זה לקרב אותי לה'. ברור שכל מה שמקדם אותי למטרה הוא טוב. אם זה מחזק אותי, אם זה מקרב אותי לה', זה מצוין! אז מה בכל זאת מטריד אותי?

אני מרגישה שהשאלה הזו מתאימה לשיחת חברות. מחייגת לקו המבקשות ומשאירה שם את השאלה לנושא של שיחת חברות. בינתיים יש לי זמן להתבודד על זה.

כמעט כל התבודדות אני מתחילה במילים: איך אפשר לעבור את החיים האלה בלי התבודדות? איך אפשר לעבור יום אחד בלי להרים עיניים לשמים ולהתחבר לה'? אז עכשיו אני מבולבלת, אבא. בדיוק הזדמן לי איזה עלון על פרשת השבוע, קראתי בו ובהחלט נהניתי, היו שם רעיונות יפים. אבל אז הרגשתי את הנחש הקטן שמזדחל בתוכי ומגרד לי. איזה קול שלוש לי: מה את מתלהבת? יש לך את הצדיק שלך. יש לך את הדרך שלך. את מכירה את היין ההונגרי. איך את יכולה להתחיות ממשוהו אחר?? ולא ברור לי בכלל שהקול הזה הוא קול האמת. ה', תאיר לי את העיניים, בבקשה, אני רוצה לדייק את עבודת ה' שלי, לא להתבלבל.

בינתיים התשובות של החברות מתחילות לזרום ואני נדהמת כמה היבטים יש לנושא הזה, וכמה זה מדהים העניין הזה של נקודת החבר, דווקא לא במובן של חבר אחד קרוב אלא של האפשרות של שיחת חברות קבוצתית. כל אחת מביאה את האור שלה, את הנקודה שלה, וביחד מתבררים. שוב אני מוצאת את עצמי מודה לה' על המבקשות, חברות אמת להתקרבות בפרט ולעבודת ה' בכלל.

בשיחת חברות יש הרבה כיוונים והרבה דעות, אבל היופי הוא שגם אם בתחילה נראה שיש דעות ממש הפוכות, בסוף הן לא סותרות זו את זו אלא הכול נכון והכול מסתדר.

בתחילה התחברתי לבנות שדיברו

יש לי עדשה

של דעת

של קדושה

הכול עובר דרכה

ואני -

בצדיק דבוקה!

בין חולות, מדבר ושמש לוהטת
בין מקובלות, רצון, ומחויבות חונקת,
הוא מנסה לפלס דרך, לצמוח.

הדס.

**מוזמנים למצוא את ההדס שבכם,
ליישב מדבריות.**

היא לא מבינה איך הוא מרגיש
חלק מהחברה החדשה הזו.
אולי בגלגול הקודם היה
אדמו"ר או משהו.
אבל היא בוודאי הייתה רועת
צאן.
ולכן אין לה מה לחפש
בשיעורים של הרבנית ויינברג.

"סבא שלך?" חוי לא מבינה,
"מה הכומר זה סבא שלך?"

"כשנפטרתי אני - הפכתי
לריקה".
"נפטרת?" עידית מזדעזעת.
הרגיעות הנצחית שלה נושרת
לרגע.
"בטח! את לא יודעת שאבא
שלי ישב עליי שבעה?"

"את תראי שיהיה בסדר! הם יקבלו את המיידלע שלך בלי בעיות!
ואת תגידי להם שיש לך ייחוס מפואר! אל תבואי ככה עם אף למטה,
תרימי קומה, תחייכי, דער אייבישטער יעזור!"
"איזה ייחוס יש לי, הרבנית?" כמה הייתה משלמת לזכות בכזה.
"את הבת של האמהות הקדושות. זה מספיק!"